

drugo, da prše grozne iskre po dimu, da prasketa, škrtja, strelja, poka, bobni in grmi, kot bi se bil odprl pekel in izbruhnil vse satane naenkrat na svet . . . Mislim, da ga ni človeka, ki bi stal mrzlo in mirno ob tem žrelu, ko vidi prvič ta izbruh! Človek čuti popolno ničevost svojo ob strašanski sili teh razdivjanih elementov, in njegova duša mora nehoté skrušena žrtvovati na oltar Tistega, ki tudi te sile lahko obrzda in uniči.

Počakal sem še dveh izbruhov, potem sem legel na rob in odtrgal kosec gorke lave, da jo nesem s seboj za spomin, kdaj sem stal pred ‚peklom‘.

* * *

Oko se je potopilo v modrino morja. Neapol je ležal pred menoj kot prazničen amfiteater, ozaljšan z zelenjem in pokrit s preprogami. Utve so se vozile po morju, in na bela jadra se je naslanjala moja duša. Sanjal sem dolgo nad prekrasnim koščkom zemlje in moje srce je bilo otožno. Prišel sem do cilja svojega potovanja, in z Vezuva sem jemal slovo od sinjega azura italijan-

skega neba, od šepetajočih valčkov neapolskega zaliva, od bede in razkošja, od davne preteklosti in jasne sedanjosti . . . Moja duša je za trenutek še preletela celo Italijo, pomudila se pri kipih herojev, pri obrazkih božic pod jasnimi oboki, pri zvokih orkestrov, pokleknila še enkrat na grob prvega krmarja večne cerkve — potem pa razpela jadra in zahrepenela nazaj, nazaj v planinski raj! . . .

A vsi ti heroji in boginje, satiri in amorčki, ves šum in hrup se ni hotel posloviti od nje. Smehljaje je ta prekrasni svet razpel peroti in spremljal mojo dušo do doma in doma je ni hotel ostaviti za vedno. Z menoj so spomini moji, in z njimi se tako rad pogovarjam, ker so tako iskreni, tako odkritosrčni. Prikovati sem jih hotel na papir, a je ostala komaj njih senca, in sami se mi smehljajo in me obiskujejo še vedno in vedno — slobodni, krasoviti in čarni v tihih urah blažene samote, v nočeh mirnega počitka — — —

In jaz vas ljubim, vi moji spomini, ljubim vas in uživam s slastjo, katere ni pri pogrnjeni mizi, s poletom in poezijo, ki biva le v idealnih sanjah, a se nikdar ne dotakne mrzlih in brezčutnih src . . .

Kam speješ?

Tih večer otožno pada
v mirno vas,
tja čez polje širno plava
pesmi glas.

Skozi meglo tuintamkaj
luč vzplamti,
in v večer ledeni, mrtvi
sneg prši . . .

Kam li speješ, duša moja,
v ta večer?
Saj v poljani beli sreče
ni nikjer!

Tamkaj krije prt sneženi
cvetje nad —
ah, kedaj li vzklije bujna
spet pomlad! . . .

Kam v večer mi speješ mrtvi,
duša ti,
ko tam zvunaj v polje širno
sneg prši? . . .

Cvetko Slavin.